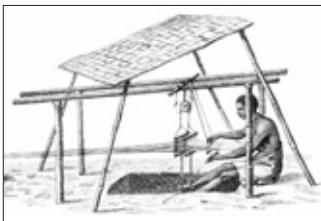

Middleton Place behouden als slavendorp

Een dorp uit Senegal in de zeventiende eeuw met een bijeenkomstplaats, een kerker (?), een overdekte waterput en hutten gemaakt van geweven bladeren.

Een wever aan het werk in Afrika onder een rieten dakje.

Europeanen onderhandelen aan de kust met gewelgestelde Afrikanen en ruilen producten als alcohol en voedsel, maar ook slaven, zoals te zien op deze prent uit de zeventiende eeuw.

Aan het begin van de twintigste eeuw woonden veel zwarte families, afstammelingen van slaven uit West Afrika, aan de rivier Ashley in South Carolina. Er was een grote rijstplantage gevestigd met de naam Middleton Place.

DOOR NORBERT HENDRIKSE

Edward Middleton (1641-1685), zeeman en zijn broer Arthur (1647-1685) koopman, kwamen uit Engeland. Onder het bewind van koning Charles II besloten de twee broers zich te vestigen op Barbados met snel groeiende suikerplantages. Er was behoefte aan Afrikaanse slaven om daar te gaan werken. Arthur Middleton was mede-eigenaar van de tenminste twee schepen die tussen Barbados en Afrika voeren, om slaven te importeren. Een risikante onderneming omdat in die jaren de Engelse koning het monopolie had gegeven aan de Royal African Company. Een aantal jaren ging het goed en door de toenemende concurrentie besloten de Middletons zich te vestigen in South Carolina, waar Edward Middleton in 1678 in Charleston zich een enorm stuk grond aan de Goose Creek had toegeëigend. Het besloeg een oppervlakte van 63.000 acres (een acre is 4000 vierkante meter) en groeide uit tot niet alleen de drie plantages: The Oaks, Crowfield en Middleton Place, maar werd een familienetwerk van wel 25 plantages, verspreid over South Carolina, met ongeveer 3500 slaven, dat nog 200 jaar heeft bestaan.

In de eerste jaren draaiden de plantages op de handel in hout en bijproducten zoals teer, terpentijn en timmerhout bestemd voor de schepen. Maar er werd ook indigo gekweekt, dat gebruikt werd voor de blauwe kleurstof. Verder werd er vee gehouden op de groene savanne. De plantagehouders handelden ook met de indianen in huiden van vooral herten, maar ook van andere dieren. In 1700 begon de familie Middleton met rijst

te verbouwen. Het eerste jaar leverde dat 12.000 pound op en in 1730 was de productie tot maar liefst 18 miljoen pound (1 pound is 454 gram) gestegen. Er was uiteraard behoefte aan meer goedkope werkrachten en dat waren Afrikaanse slaven. Deze werden gehaald uit de gebieden Senegal, Sierra Leone en Liberia. De Afrikanen waren ervaren rijstplanters en dus was het niet toevallig dat de Middletons zich op dit deel van Afrika richtten.

De blanke eigenaren noemden de slaven 'dom', 'wild' en 'barbaars', maar Afrika had diverse stammen waarvan sommigen sterk ontwikkeld waren. Ze hadden een eigen taal, geschiedenis, gewoonten, tradities en religies. De eerste Europese zeelieden die in Afrika afmeerden, maakten notities van wat zij waarnamen en sommigen maakten schetsen. Ze beschreven diverse aspecten van West-Afrika op het gebied van het leven, de huizen, de landbouw, kennis van de medicijnen en de

vaardigheid bij het vissen, jagen en culinaire tradities. De Afrikanen versierden zichzelf met huidbeschildering en ook met kleding. Er was een sociale stratificatie, beginnende vanaf de eenvoudige werkers tot aan de bazen, koningen en de adel. De elite gebruikte etnische ornamenten, inclusief tatoeages en gouden tanden.

Tussen de 15de en 16de eeuw dreeven de West-Afrikanen handel met de Europeanen. De Europeanen leverden voedsel, alcohol, ijzer, koper en brons en vooral wapens en kruit. Andere handelsproducten uit Europa waren witte suiker, zilveren bellen, Turkse tapijten, specerijen, vishaken, naalden en spelden. West-Afrikanen op hun beurt leverden ivoor, goud, huiden, peper maar soms ook krijgsgevangenen die verkocht werden als slaven. Alhoewel de Afrikanen al slavernij bedreven, was hun manier heel anders dan de Europese. De Europeanen vervoerden hun slaven op afschuwelijke wijze over de Atlantische

Slaven vieren een feestdag op de plantage Middleton. Musici bespelen een 'qudugulu', een kleine trommel en een 'molo' (banjo), beide uit de streek Yoruba. De vrouwen dansen op de muziek.

Oceaan in volgepakte scheepsrui- chants who also sold the provisions the slaves needed for the Atlantic crossing'. Zelden waren er Europeanen die zelf op jacht gingen om Afrikanen te 'vangen' en als slaven weg te voeren.

De planters van South Carolina hadden een voorkeur voor de slaven uit Senegal en Sierra Leone, omdat zij de techniek van de rijstcultuur kenden. De familie Middleton onderhield een nauwe band met hun slaven binnen de grenzen van hun plantages. Er ontstond een 'Gullah-Geechee' cultuur in South Carolina en in Georgia. De slaven behielden hun oude tradities maar combineerden die met de moderne Amerikaanse leefomstandigheden. De plantageslaven in South Carolina woonden in dorpachtige 'settlements'. Bij een inventaris in 1846 woonden 53 volwassen slaven in een 'settlement'.

De 'Big House', een landhuis van de plantage 'Place Middleton' werd fraai gerestaureerd en trekt nu veel toeristen. Voormalige slaven bleven in het gebied wonen en houden zich bezig met onder meer rietvlechten, bestemd voor het toerisme. Complete lijsten met namen van de slaven, zoals Jessy, Sansabe, Pompey, Mingo, Booba, Bristol, Hannah, Toola (!),

Cato en de koopsommen die de eigenaren hadden betaald, zijn secuur bewaard. Afrikaanse Amerikanen (de term 'negroes' wordt al jaren niet meer gebruikt), werknemers en oud arbeiders van Middleton Place delen hun herinneringen met de bezoekers. De kleurling Earl Matthew Middleton (1919-2007) stichtte een fonds: de 'Foundation African American and European American research'. En de 'Middleton Place Foundation Notebook' publiceert elk kwartaal artikelen over de plantage.

Tijdens een retinê gedurende een weekend in 2006 waren er 300 aanwezigen in discussie over de geschiedenis van de plantage.

Middleton Place in South Carolina is dus een trekpleister geworden. Toeristen hebben grote belangstelling in de plantage. Er zijn rondleidingen 'met uitgebreide uitleg'. Een Middleton Place Restaurant voorziet de hongerige toeristen in lokaal voedsel, dat wordt bereid door het personeel van de plantage. De expositie 'Eli-za's House' weergeeft met gedocumenteerde vastgelegde feiten de geschiedenis van de slavernij in South Carolina. Een rijk geïllustreerd boek met de titel: 'Beyond the Fields, slavery at Middle-

ton Place' met fraaie kleurentekeningen en historische zwartwit foto's verhaalt daarover. Inzage in de geschiedenis en de cultuur van de slaven in South Carolina is zeker de moeite waard. Het boek 'Beyond the Fields' is te bestellen bij Amazon.com.

'Beyond the Fields', Slavery at Middleton Place', auteurs Barbara Doyle, Mary Edna Sullivan en Tracy Todd, met een voorwoord van Charles Duell, voorzitter van de Foundation, ISBN: 978-0-615-2073-0.

Overzicht van het voedsel uit Afrika zoals gierst, okra (yambo), rijst, bonen, pinda's en yams.

De Gullah zijn Afrikaanse Amerikanen, woonachtig in het laagland van South Carolina en in Georgia aan de kust en ook op de eilanden. De regio Gullah liep aanvankelijk vanaf Cape Fear en de kust van North Carolina naar het zuiden tot aan Jacksonville, Florida. Maar de Gullah beperkt zich thans tot het laagland van South Carolina en Georgia. De bewoners van Gullah worden Geechee genoemd,

Gullah-Geechee cultuur

afkomstig van de naam Ogeechee River bij Savannah, Georgia. De Gullah zijn bekend door het behoud van de Afrikaanse taal en cul-

tuur. Zij spreken een Creools-Engelse taal met veel Afrikaanse woorden en een grammatische structuur. De Gullah taal is gerelateerd aan het jamaicaans Creools en ook van Barbados. Oorspronkelijk ook de taal van de Krio in Sierra Leone en West-Afrika. Gullah verhalen, kookkunst, muziek, folklore, kunst, agrarische en visdrijvende, allemaal uitdrukkingen van de cultuur van West en Centraal Afrika.